

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 25-04-20731 ברגמן נ' טאוב

לפני כבוד השופט ליאור גלברד

התובע: רונן ברגמן
ע"י ב"כ עוה"ד אורי אדלשטיין

נגד

הנתבע: גדי טאוב
ע"י ב"כ עו"ד מיכאל דבורין

פסק-דין

1. תביעת לשון הרע שבה עותר התובע לחייב את הנתבע בפיצוי כספי בסך של 330,000 ₪. זאת, בטענה ש"ציוצים" של הנתבע ברשת החברתית "X" הוציאו את דיבתו רעה. דין התביעה להידחות, כפי שיפורט להלן.

רקע

2. התובע, ד"ר רונן ברגמן (להלן גם – "ברגמן"), הוא עיתונאי ידוע וחוקר בכיר המסקר ענייני ביטחון ומודיעין. בעבר היה חבר מערכת עיתון הארץ ומזה שנים הוא כותב בעיתון ניו-יורק טיימס ובאתר החדשות Ynet. לאורך הקריירה זכה ברגמן בשורה של פרסים על עבודתו העיתונאית. על-פי כתב התביעה, לברגמן תואר ראשון במשפטים שאותו הוא סיים הצטיינות והוא בעל תואר שני ביחסים בינלאומיים ותואר דוקטור בהיסטוריה – שניהם מאוניברסיטת קיימברידג'.

3. הנתבע, ד"ר גדי טאוב (להלן גם – "טאוב"), הוא סופר, היסטוריון ועיתונאי. לפי כתב ההגנה הוא משמש מרצה בכיר בחוג לתקשורת ובבית הספר למדיניות ציבורית באוניברסיטה העברית. טאוב ידוע כמי שמפרסם את דעותיו בעניינים ציבוריים באמצעים שונים, ובכלל זה ברשתות חברתיות, במאמרים שאותם הוא מפרסם ובפודקאסט שאותו הוא מגיש בשם "שומר הסף".

4. ברגמן סיקר באופן נרחב את המלחמה באוקראינה ולאחר מעשי הטרור והזוועה של ארגון הטרור חמאס שהחלו ב-7 באוקטובר 2023 סיקר ברגמן את מלחמתה של מדינת ישראל באויביה. התביעה עוסקת בעיקרה בפרסומים הקשורים בפעולה מלחמתית שכונתה "מבצע הביפרים".

5. לפי פרסומים באמצעי התקשורת השונים, בימים 17-18 בחודש ספטמבר 2024 גרמה מערכת הביטחון של מדינת ישראל לפיצוץ "ביפרים" (זימוניות) ומכשירי קשר שנשאו מתבלי ארגון הטרור חיזבאללה באמצעות חומרי נפץ שהוטמנו בהם. המבצע המורכב, שכונה גם "מבצע

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 20731-04-25 ברגמן נ' טאוב

הביפרים", גרם לפי דיווחים לפגיעה קשה בארגון הטרור. הימים הם ימי מלחמה; ימים שבהם עדיין הוחזקו בשבי ברצועת עזה אנשים שנחטפו ב-7 לאוקטובר.

6. ערב מבצע הביפרים, ביום 16.9.2024, פרסם ברגמן בעיתון ידיעות אחרונות מאמר שכותרתו "הסלמה בצפון עלולה להפוך למלחמה אזורית" (נספח 5 לתביעה). באותו מאמר כותב ברגמן, בין היתר, "גורמים בכירים בצה"ל ובחלקים אחרים של מערכת הביטחון מזהירים מפני 'צעדים פזיזים שמתכננת ממשלת ישראל בצפון'". לפי אותם גורמים שהכתבה נסמכת על דבריהם, מדובר על החרפה משמעותית ומכוונת כולל פעולה קרקעית בלבנון ולדבריהם מדובר בתולדה של לחץ ציבורי על הממשלה בשל הירי על הצפון כאשר לממשלה יש צורך, לדברי אותו גורם (שצוטט במאמר), להראות שהיא "עושה משהו אבל המשהו הזה הוא הדבר המוטעה ביותר, המסוכן ביותר. בדיוק מה שנמנעו ממנו כל השנה האחרונה. במקום לפתור את הבעיה, הוא עלול לסבך אותנו בבעיה הרבה יותר קשה". עוד צוין, מפי אחד הגורמים, שקיימת מחלוקת בין צה"ל ובין הקבינט והממשלה. במאמר מתוארת גם התפתחות עמדותיהם של גורמים ביטחוניים ועמדות ראש הממשלה בעניין הלחימה בצפון הארץ אל מול ארגון הטרור חיזבאללה לאורך הזמן. צוין, בין היתר, שבנקודת הזמן שבה המאמר נכתב, לפי פרסומים מהימים האחרונים, עמדתו של ראש הממשלה היא שיש להוסיף כמטרה שלישית למטרות המלחמה את לבנון והחזרת התושבים בבטחה לבתייהם ו"הוא מתכנן מהלך אגרסיבי כדי לממש את המטרה הזו". לדעתו, "יציאה למלחמה בלבנון לא תפגע בלחץ הצבאי ברצועה ולא תסכן את הסיכוי לעסקת חטופים". מנגד, שר הביטחון "סבור שאין לנקוט מהלך כזה כי הוא עלול לפגוע בסיכוי להחזיר חטופים, בשל הצורך להסיט כוחות מעזה". בהמשך המאמר הוצגו חלוקי דעות גם בצה"ל בין מפקד חיל האוויר ומפקד פיקוד הצפון שדוגלים בפעולה עוצמתית אווירית וקרקעית, כאשר מנגד נכתב ש"אחרים, שהם הרוב, וגם חוות הדעת של הרמטכ"ל שתקבע בסופו של דבר את עמדת הצבא, סבורים כי יהיה זה מהלך שגוי בעת הזו, שגם לא יביא בהכרח לתנאים להחזרת התושבים לבתייהם, וגם כולל בתוכו סיכון חריף להסלמה...". המאמר מסתיים בכך ש"גורמים בכירים בצה"ל אומרים כי התוכנית המבצעית הנוכחית, שמטרתה לכפות על חיזבאללה הסדר מדיני, 'תפורר בתפרים גסים ביותר ומסוכנת מאוד, עם פוטנציאל להידרדרות קשה'".

7. על רקע מאמר זה של ברגמן ערב מבצע הביפרים, פרסם טאוב פרסומים שונים ברשת החברתית X (מאוקטובר 2024, דצמבר 2024 ופברואר 2025). בפרסומים מובאת, בין היתר, עמדתו של טאוב שלפיה הממסד הביטחוני ניסה למנוע את מבצע הביפרים באמצעות הדלפה לברגמן שהובילה לפרסום המאמר הנ"ל ערב הוצאתו לפועל של המבצע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 20731-04-25 ברגמן נ' טאוב

8. כפי שיפורט להלן, בין הצדדים התגלעה מחלוקת משמעותית בדבר משמעות הפרסומים והאופן שבו מבין אותם אדם סביר. על מנת להקל על הקורא, את תוכן הפרסומים אביא בהמשך במסגרת הדיון במחלוקת הפרשנית שהתגלעה בין הצדדים.

עיקרי הטענות בתביעת ברגמן

9. טענתו העיקרית של ברגמן בכתב התביעה היא שהפרסומים מפנים כלפיו אצבע מאשימה כמי שניסה למנוע את מבצע הביפרים באמצעות הדלפת המידע מושא המאמר. נטען בתביעה ש"הפרסומים מייחסים לברגמן לקיחת חלק במעשה שנעשה בכוונה לפגוע בביטחון המדינה, על ידי חשיפתו של מבצע מודיעיני וצבאי שלו משמעות אסטרטגית וחשיבות עליונה, אשר הושקעו מאמצים חשאיים כבירים בהכנת התנאים לביצועו. למעשה הפרסומים מייחסים לברגמן כוונה לחבל בזמן מלחמה במבצע שלימים ייחשב כחשוב ביותר במלחמה הרת הסכנות שמנהלת ישראל" (סעיף 36 לתביעה).

10. עוד נטען ש"המעשה המיוחס לברגמן בפרסומים הוא כזה הנושא אופי פלילי, ברמה של בגידה במדינה, והפרסומים אכן קוראים לחקירת המעורבים ולמעצרים... הפרסומים הללו התיירו את דמו של ברגמן, ובעקבותיהם אף פורסמו (לא על ידי טאוב) קריאות לרצח שלו" (סעיף 37 לתביעה).

11. בתביעה נטען שלפי הפרסומים, "ברגמן לא רק היה שותף למעשה שמטרתו חבלה חמורה ביותר במאמצי המלחמה של ישראל, אלא הוא לקח חלק בכך תוך הזנחת חובותיו המקצועיות כעיתונאי, ויתור על כל יושרה עיתונאית, ותוך שהוא מעמיד את שירותיו כ'דובר אישי' – 'כתב חצר' – לרשותו של הרמטכ"ל דאז רא"ל הלוי" (סעיף 38 לתביעה). לטענת ברגמן, מדובר בדברים המבזים ומשפילים אותו; שמים אותו לבוז ולשנאה ועלולים לפגוע קשות במשלח ידו. "הדברים מתירים ממש את דמו ומסמנים אותו כיעד לפגיעה, מילולית ופיזית, ואף מסכנים את חייו וחיי משפחתו, שהרי מה יעשה לו לאדם שבגד כך בביטחון המדינה בשעת מלחמה?... " (סעיף 39 לתביעה).

12. ברגמן מוסיף וטוען שלא זו בלבד שהוא לא שימש כ"דובר אישי" או "כתב חצר" של הרמטכ"ל דאז אלא פרסם מאמרים רבים שמתחו ביקורת חריפה על המטכ"ל והרמטכ"ל בראשו; כתבות שחשפו חלקים גדולים מהכישלון המודיעיני, המבצעי והאסטרטגי של מדינת ישראל.

13. ברגמן טוען עוד שרצף הטענות והפרסומים השקריים שהופנו נגדו הם חלק ממהלך אסטרטגי מחושב ורחב. זוהי התזה המוצגת בתביעה:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 20731-04-25 ברגמן נ' טאוב

בתחילת ספטמבר 2024 פורסמו, לפי התביעה, בעיתונים זרים ("הבילד" ו"גיואיש כרוניקל") מסמכים בעניין כוונותיו של מנהיג חמאס סינוואר להבריא חטופים לאיראן דרך מצרים ולהאריך ללא גבול את המלחמה ואת המשא ומתן לשחרור חטופים שלא מתוך כוונה לסיימו. ימים לאחר הפרסום ב"בילד", ביום 8.9.2024, ברגמן חשף כי צה"ל פתח בחקירה לגבי הדלפת המסמך וימים בודדים לאחר מכן פרסם מאמר נוסף שבו נכתב שמקור הפרסומים בגורמים ישראלים שהתכוונו להשפיע באמצעותם על דעת הקהל בישראל מסיבות פוליטיות, מפי מקור במערכת הביטחון. ברגמן חשף, לפי התביעה, שהמסמך שפירסם ה"בילד" הגרמני, בין היתר, פורסם באופן מגמתי ושגוי וכי תוכנו נגנב ממאגר מודיעיני מסווג ביותר. עוד הוא פרסם שהמסמך שעליו הסתמך לכאורה ה"גיואיש כרוניקל" כלל לא קיים. מספר שבועות לאחר פרסום מאמריו של ברגמן, נעזר מר אלי פלדשטיין, דובר ראש הממשלה לעניינים ביטחוניים, בקשר למעורבות בהדלפת המסמך הסודי ל"בילד". דבר מעצרו פורסם ביום 3.11.2024.

לטענת ברגמן, בעקבות פרסום פרשת הדלפת המסמך הסודי ל"בילד" – שברגמן היה העיתונאי הראשון שחשף אותה – החל ניסיון נרחב מצד ראש הממשלה, שרים בממשלה ותומכים אחרים (בהם טאוב) לגמד את הפרשה ולהציגה כניסיון פוליטי להתנכל לראש הממשלה. לשם קידום מטרות אלה הועלתה, לדברי ברגמן, טענה חוזרת שבעוד שפרשת הדלפת המסמך ל"בילד" נחקרת במרץ, נמנעים הצבא וגורמי חקירה אחרים מלחקור הדלפות חמורות יותר של מידע סודי, שלפי הטענה הודלף מראשי צה"ל אל התקשורת.

טאוב ואחרים ניסו, לפי הטענה, לקדם, בהמשך לכך, סיפור שקרי כאילו ערב הוצאתו אל הפועל של מבצע הביפרים הדליף הרמטכ"ל לברגמן על אודות מבצע הביפרים וברגמן בידעו על מבצע הביפרים פרסם את המאמר הנ"ל במטרה לסכלו. נטען שמדובר בסיפור שקרי. ברגמן, לפי התביעה, "לא ידע דבר על 'מבצע הביפרים' טרם ביצועו ופרסומו בכל כלי התקשורת, ולא נמסר לו מבעוד מועד דבר, על ידי איש, לגבי 'מבצע הביפרים'" (סעיף 21 לתביעה). ברגמן מוסיף וטוען שערב מבצע הביפרים פורסמו על-ידי כלי תקשורת שונים, בדומה לפרסום של ברגמן, על אודות הסלמה קרבה והולכת בצפון.

עיקרי טענות ההגנה של טאוב

14. לטענת טאוב, תביעתו של ברגמן היא תביעת השתקה שבה, תחת מעטה של הגנת שם טוב, מנסה ברגמן לסתום את פיו של הנתבע שהוא אינטלקטואל ופובליציסט המעז למתוח ביקורת לגיטימית על התנהלותו ותפקודו המקצועי.

15. עוד טוען טאוב שמי שהדליף לברגמן התכוון להכשיל את מבצע הביפרים וכי ההדלפה לברגמן היא עבירה חמורה. טאוב מוסיף וטוען כי גם בהנחה שברגמן לא היה מודע למבצע הביפרים, בהינתן שהוא בקיא בענייני ביטחון, הוא היה מודע בשעה שפרסם את הדברים שהוא מסכן את

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 20731-04-25 ברגמן נ' טאוב

תכניותיהם של כוחות הביטחון ו"גם אם – בניגוד למה שמראות הראיות ומורה השכל הישר – הוא עצמו לא ידע מה טיבו של המבצע, הרי ברור שהפרסום מסכן את קיומו של המבצע יהא מה שיהא. לפיכך, מן הראוי לייחס לתובע כוונה להכשיל את המבצע, ואולם **בניגוד לטענת כתב התביעה הנתבע לא עשה כן** [ההדגשות במקור – ל' ג'"] (סעיף 14 לכתב ההגנה).

16. עם זאת, ולמרות שניתן היה להסיק כוונה להכשיל את המבצע, טוען טאוב שפרסומיו לא ייחסו לברגמן כוונה כזו. אין שחר לטענה זו של ברגמן. פרסומיו של טאוב ייחסו כוונה להכשיל המבצע "שוב ושוב למדליף ולא למפרסם" (סעיף 15 לכתב ההגנה). בכל הפרסומים, כך לטענת טאוב, "מאשים הנתבע בכוונה להכשיל את המבצע את המדליפים ולא את העיתונאי" (סעיף 15 לכתב ההגנה).

17. עוד טוען טאוב כי דבריו שברגמן הוא "דובר אישי" או "כתב חצר" של מקורותיו בצמרת הביטחונית הם בגדר ביקורת לגיטימית בתום לב על מה שנחזה בעיניו כקרבה יתירה של ברגמן למקורותיו בצמרת הביטחונית. מדובר בהבעת דעה על טיב הסיקור העיתונאי ועל חשש לחוסר אובייקטיביות או לקרבה יתירה לממסד. הנתבע מוסיף וטוען שהנחתו שההדלפה הגיעה מהרמטכ"ל היא הנחה סבירה. מדובר בחלק מדיון ציבורי לגיטימי ששותפים לו רבים. ביקורת על התקשורת שבה עוסק הנתבע באופן מקצועי היא חלק מחובתו הציבורית והאקדמית. הנתבע הזהיר לא פעם מהסכנה הגלומה בכך שעיתונאים הופכים לדוברים של המערכת במקום להיות שליחי ציבור המנטרים ומבקרים אותה. עוד טוען טאוב שמתוקף היותו של ברגמן עיתונאי בכיר ובעל השפעה המפרסם בפלטפורמות מרכזיות, הרי שמדובר בדמות ציבורית מובהקת.

18. טאוב מדגיש גם בכתב ההגנה את מעמדו הרם של חופש הביטוי, לפי ההלכה הפסוקה, במיוחד – כאשר מדובר בדמויות המשפיעות על השיח הציבורי ועל דעת הקהל ובנושאים הנוגעים לליבת העשייה הציבורית והמדינית.

19. הפרסומים, כך נטען, אינן עולים כדי לשון הרע. הם לא נועדו להשפיל או לבזות ולא נעשו מתוך כוונה לפגוע בתובע אלא מתוך דאגה לעניינים ציבוריים חשובים. ממילא, עומדות לנתבע, לטענתו, הגנת אמת הפרסום והגנת תום הלב.

קדם המשפט והשאלות שהועמדו להכרעה

20. קודם לשיבת קדם המשפט הוגשו רשימות עדים. לפי רשימת העדים מטעם התובע הוא (ברגמן) העד היחיד מטעם התביעה. לפי רשימת העדים מטעם הנתבע, נוסף על הנתבע (טאוב) הוא ביקש שיעידו מטעמו כתב המשפט אבישי גרינצייג וכן התבקש לזמן לעדות יועץ בכיר לאגף

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 20731-04-25 ברגמן נ' טאוב

המודיעין שהתובע הזכיר בפודקאסט שבו התראיין אשר לפי עדות התובע שלח אליו תכנית לחימה בלבנון שהתממשה במלואה ואשר זהותו לא ידועה.

21. הנתבע הגיש גם רשימת בקשות. ברשימת הבקשות עתר הנתבע לחייב את התובע בגילוי מסמכים ספציפיים שהתובע סרב לחשוף ומענה על שאלונים שהתובע סירב להשיב להם. עיקרו של המידע שהנתבע עתר לחייב את התובע לחשוף הוא בקשר למקורות עיתונאיים של התובע ומידע שהתקבל מהם בקשר ללחימה בלבנון.

22. בישיבת קדם משפט ראשונה שהתקיימה לפניי התבקש ברגמן לנמק מדוע לא יפוצל הדיון כך שתידון תחילה השאלה אם הפרסומים מושא התביעה עולים כדי לשון הרע; וכך לנמק מדוע לא תידחה התביעה בהיעדרה של לשון הרע בפרסומים. בדיון עצמו התאפשר טיעון ארוך ומפורט. לאחר הדיון, לבקשת ברגמן, התאפשרה גם השלמת טיעון בכתב לשני הצדדים.

דיון והכרעה

23. מטעמי יעילות דיונית, אני מוצא שנכון להקדים ולדון תחילה בשאלה אם הפרסומים מושא התביעה באים בגדר "לשון הרע", וזאת לפי הסמכות המוקנית לבית המשפט לפי תקנות 63(ב)(1) ו- (5) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018. כידוע, מדובר בתנאי מקדמי להצלחת התביעה.

24. לאחר שנתתי את דעתי לטענות המפורטות של שני הצדדים בכתבי הטענות, בדיון בעל-פה ובהשלמות הטיעון שהוגשו, מסקנתי היא שדין התביעה להידחות מן הטעם המשפטי שהפרסומים אינם עולים כדי לשון הרע, וכי לא נדרש בירור ראייתי לצרכי קביעה זו. הכל – כפי שיפורט להלן.

לא עולה מהפרסומים שטאוב מייחס לברגמן ידיעה על מבצע הביפרים וכוונה להכשלתו

25. בלב התביעה מונחת טענתו של ברגמן שטאוב ייחס לו ידיעה על מבצע הביפרים וכוונה להכשלתו. לשון הרע העיקרית בפרסומים מיוחסת לטאוב בגין טענה זו של ברגמן, כעולה מכתב התביעה. טאוב טען, כאמור, שפרסומיו אינם מייחסים זאת לברגמן אלא לגורמים שהדליפו את המידע שפרסם ברגמן במאמרו ערב מבצע הביפרים. הדיון, כפי שאנמק להלן, עם טאוב.

26. בשלב הראשון בדיון בתביעת לשון הרע נדרש בית המשפט לבחון אם הביטוי מושא התביעה בא בגדר הגדרת "לשון הרע" לפי סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן – "החוק") ואם היה "פרסום" של ביטוי זה כמשמעות סעיף 2 לחוק.

27. סעיף 1 לחוק מגדיר לשון הרע באופן הבא:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 20731-04-25 ברגמן נ' טאוב

- לשון הרע מהי
- לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –
- (1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;
 - (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;
 - (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;
 - (4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו;

28. השאלה אם פרסום כזה או אחר בא בגדר לשון הרע נבחנת לפי אמת מידה של הקורא הסביר וכיצד הוא מבין את הפרסום. קרי – השאלה היא מהו המסר שמותיר הפרסום ולא מה הכוונה שעומדת מאחוריו. זאת, בהתאם למובן הטבעי של המילים וההיסק שמסיק האדם הסביר מבין השורות בהתאם לניסיון חייו והידע הכללי שלו (ראו מיני רבים ע"א 6903/12 Canwest Global Communications Corp נ' עזור, פסקה 20 (22.7.2015); ע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי, פסקה 17 (4.4.2008); ע"א 10281/03 קורן נ' ארגוב, פסקה 12 (12.12.2006)). מדובר אפוא בבחינה אובייקטיבית שאינה נדרשת להבנתו של הנפגע או תחושותיו (רע"א 10520/03 בן גביר נ' דנקנר, פסקה 5 לחוות דעתה של השופטת א' ארבל (12.11.2016)). כפועל יוצא מכך, נפסק כי ככלל פרשנות הפרסום על-ידי בית המשפט תיעשה מתוך עיון בפרסומים, ומבלי להיזקק לעדויות וראיות לצרכי פרשנות. עמד על כך בית המשפט העליון בע"א 1104/00 אפל נ' חסון, פ"ד נו(2) 607, 617 (2002) בזו הלשון:

פרשנות הפרסום תיעשה על-ידי בית-המשפט תוך עיון בפרסום עצמו בלא להיזקק בדרך-כלל לעדויות ולראיות בשאלת משמעות הפרסום. כבר נקבע בפסיקתנו כי המבחן בעניין זה הוא אובייקטיבי: מהו המובן שהאדם הסביר והרגיל היה מייחס לפרסום, ואם היה באותו מובן כדי לפגוע בשמו הטוב של התובע. בהתאם לכך, אין חשיבות לכוונת המפרסם או לדרך שבה הובן הפרסום על-ידי הטוען לפגיעה בו.

29. עיינתי בקפידה בפרסומים קודם לדיון, ולאחריו, ונתתי את דעתי לטענותיו של ברגמן בדיון ובהשלמת הטיעון בכתב. מסקנתי, בהתאם לאמות המידה שהותוו בהלכה הפסוקה, היא שלא עולה מהפרסומים מושא התביעה שטאוב ייחס לברגמן ידיעה על מבצע הביפרים וניסיון להכשלתו באמצעות פרסום המאמר. כך מעיון בכל אחד מהפרסומים ככזה שעומד בפני עצמו. כך גם מעיון בפרסומים כמכלול. אפנה כעת לניתוח הפרסומים לפי הסדר הכרונולוגי בו הם פורסמו תוך התייחסות לעיקרי טענותיו של ברגמן.

30. הפרסום הראשון בו עוסקת התביעה הוא פרסום של טאוב מיום 26.10.2024 (נספח 7 לתביעה). כך פורסם [ההדגשות שלי – ל' ג']:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 25-04-20731 ברגמן נ' טאוב

לא שקעו עדיין ענני האבק על התקיפה באיראן, ולא ברור מה יבוא בעקבותיה, אבל לפני שמקבלים עצות מאנשי "הממסד הביטחוני" לשעבר או בהווה, ומן העיתונות שמדבררת אותו בנאמנות, כדאי להיזכר שאותו ממסד ניסה למנוע את מבצע הביפרים, ולהסביר לנו שהרחבת המלחמה בלבנון תיגמר באסון.

מושיק קוברסקי [...] הזכיר לי אמש את המאמר הזה של רוני ברגמן, שנכתב רגע לפני מבצע הביפרים וניסה בעצם להביא לגניזתו.

המטכ"ל, וכנראה גם הרמטכ"ל עצמו, נבהל מהאפשרות של מלחמה ורצה להגיע להסדרה בצפון למרות שכבר ידע על תשתית התת-קרקע של חיזבאללה ליד הגבול. מילא שרמטכ"ל מנסה ליזום מדיניות – דבר שכלל אינו מתפקידו. אלא ששוב ושוב מתברר כמה היוזמות האלה לגופן כושלות ומסוכנות.

רא"ל הרצי הלוי היה נכון להפקיד את תושבי הצפון שחלילה היו חוזרים בחסות איזו "הסדרה" נוסח 1701, על סמך הבטחות כוזבות לשקט, ומבלי שתשתיות חיזבאללה מעבר לגבול טופלו – ובלי שהתושבים יודעו על קיומן.

במבט לאחור, למרות שכמוכן לא מוזכר מבצע הביפרים באופן מפורש במאמר, ברור שמי שהדליף לברגמן, ידע שזה מה בא, ופעל לנסות לסכל את ההוצאה לפועל.

וכך כתב ברגמן:

"גורמים בכירים בצה"ל ובחלקים אחרים של מערכת הביטחון מזהירים מפני 'צעדים פזיזים שמתכננת ממשלת ישראל בצפון'. לפי אחד הגורמים, 'מחד, הצעדים האלה צופנים בחובם סכנה מוחשית ביותר להתלקחות מצב לוחמה כללי – לא רק בגבול עם לבנון אלא באזור כולו; ומאידך, הם כלל לא מבטיחים פתרון שיאפשר לתושבי הצפון לחזור לבתיהם'".

יש גורמים רבי עוצמה שמנסים לסיים את המלחמה הזאת בכל חזיתותיה בלי ניצחון. בין אלה נמצאים ממשל ביידן, השמאל הישראלי, הממסד הביטחוני היונק מעטינים אמריקאים, "מכוני מחקר" שמקור מימון שלהם גם הוא דומה ושמעסיקים את הלשעברים של המערכת, וכמוכן מקבלת ה"עיתונות" שמשמשת שופר לכל אלה, ומשרתת אותם במקום את ציבור צופיה וקוראיה.

מאחר שהם טען כמעט בכל הערכותיהם עד עכשיו, מוטב להניח הפוך ממה שהם מנסים לדחוף לנו לגרון – כאז כן עכשיו.

[בסוף הפרסום מופיע קישור למאמר הנ"ל של ברגמן ערב מתקפת הביפרים – ל'ג']

31. עיון בפרסום מעלה אמנם שלטאוב יש ביקורת כלפי העיתונאות שלדבריו "מדבררת" בנאמנות את הממסד הביטחוני (המופנית לכאורה גם כלפי ברגמן), אך לא עולה מהפרסום שברגמן ידע על מבצע הביפרים או ניסה להכשילו. ברגמן אינו במוקד המאמר אלא הממסד. מספר פעמים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 25-04-20731 ברגמן נ' טאוב

צוין בפרסום שהממסד ניסה להכשיל את מבצע הביפרים ובאופן ספציפי מאשים טאוב את מי שהדליף לברגמן את המידע למאמר עם רמיזה לרמטכ"ל. הפרסום אינו מפנה אצבע מאשימה כלפי ברגמן על כוונה להכשיל את המבצע במפורש או במשתמע. ברגמן, בטיעונו, מדגיש את השורה בפרסום שנאמר בה "מושיק קוברסקי [...] הזכיר לי אמש את המאמר הזה של רונן ברגמן, שנכתב רגע לפני מבצע הביפרים וניסה בעצם להביא לגניזתו". עולה משורה זו, לטענתו, שהפרסום מייחס לו ניסיון להביא לגניזת מבצע הביפרים. גם אם לשונית ניתן לתת לשורה זו את המובן שברגמן מייחס לה, ההבנה הסבירה של חלק זה בפרסום, על רקע עיון בפרסום בכללותו, היא שהמאמר (של ברגמן) ניסה להביא לגניזת המבצע. זאת, במובן זה שמי שהדליף את המידע וידע על המבצע ניסה להביא לגניזתו באמצעות המידע שנמסר לברגמן ופורסם במאמר. לא שברגמן עצמו היה מודע למבצע או ניסה להביא לגניזתו באמצעות פרסום המאמר שנכתב במפורש בפרסום שלא מזכיר בו מבצע הביפרים עם קישור למאמר.

32. הפרסום השני שאליו מפנה ברגמן הוא פרסום של טאוב כחודשיים לאחר מכן – ביום 25.12.2024 (נספח 8 לתביעה) [ההדגשות שלי – ל' ג']:

מישהו מהמטכ"ל ניסה למנוע את המעבר להכשיל את המהלך של הממשלה להרחבת המלחמה בצפון. זו הדלפה פושעת, וחבלה מובהקת במאמץ המלחמתי. ואת ארי רוזנפלד אתם מחזיקים בכלא? מי שהדליף את הדבר הזה לברגמן הוא זה שצריך להיות בכלא. ומאחר שהרצי הלוי הוא ממתנגדי המהלך, ומאחר שמדובר ברונן ברגמן שהוא דובר של האנשים האלה, לא מן הנמנע שזה הרמטכ"ל עצמו. אז כמובן שאת זה לא יחקרו. ואם תהיה וודעת [הטעות במקור – ל' ג'] חקירה ממלכתית, זה ייקבר לנצח. כי אנחנו יודעים באיזה צד השופטים.

33. גם פרסום זה מיום 25.12.2024 – בין אם מתבוננים עליו כעל פרסום עצמאי ובין אם קוראים אותו יחד עם הפרסום הקודם – מפנה אצבע מאשימה כלפי מי שהדליף מידע לברגמן ולא כלפי ברגמן עצמו. מה שמיוחס לברגמן הוא היותו "דובר של האנשים האלה" (אנשי המטכ"ל) ומסקנה מכך שאולי המדליף הוא הרמטכ"ל בעצמו. גם כאן ברגמן אינו במוקד המאמר ולא עולה מהפרסום שברגמן ידע על מבצע הביפרים או ניסה להכשילו. כלל לא נזכר בפרסום מבצע הביפרים אלא ניסיון של מישהו מהמטכ"ל "להכשיל את המהלך של הממשלה להרחבת המלחמה בצפון".

34. בפרסום השלישי – יומיים לאחר מכן – מיום 27.12.2024 כותב טאוב (נספח 9 לתביעה) [ההדגשות שלי – ל' ג']:

בואו במוצ"ש להדליק נר רביעי של חנוכה מחוץ לחומות כלא איילון. בואו לומר לארי רוזנפלד שלא שכחנו אותו ואת המקרה המטורף הזה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 20731-04-25 ברגמן נ' טאוב

אל תשכחו: מישהו במטכ"ל, אולי אפילו הרמטכ"ל, ניסה לעצור את מבצע הביפרים בהדלפה פושעת לעיתונאי רונן ברגמן.

על זה לא חוקרים אף אחד ובוודאי שלא עוצרים אף אחד.

אבל את ארי רוזנפלד שהדליף מסמך ללשכת ראש הממשלה, מפני שהוא חשב שלא טוב שהמפקדים שלו מסתירים את המסמך ממקבלי ההחלטות, אותו צריך להחזיק במעצר עד סוף ההליכים.

אז ברור לכם לא רק שזאת אכיפה בררנית אלא גם מה העיקרון שלפיו בוררים, נכון?
אסור להשלים עם זה.

וכך כותב טאוב בפרסום הרביעי (מאותו יום) (נספח 10 לתביעה):

בינתיים מה שהוכח זה שהמטכ"ל ניסה למנוע את מבצע הביפרים על ידי הדלפה לרון ברגמן ערב המבצע.

35. שוב – גם בפרסומים אלה – טאוב מפנה אצבע מאשימה לממסד הביטחוני בטענה להדלפה בניסיון למנוע את מבצע הביפרים (לגורם במטכ"ל או לרמטכ"ל עצמו). לא לברגמן שאינו במוקד הפרסום. לגבי ברגמן רק צוין שהוא מי שהודלף אליו מידע מהממסד הביטחוני ערב מבצע הביפרים במטרה למנוע אותו, כאשר ברור שמי שניסה למנוע את המבצע הוא המדליף ולא העיתונאי (שעושה את עבודתו כאשר הוא מפרסם לציבור מידע שהגיע לרשותו). גם לא עולה מהפרסומים שברגמן ידע על מבצע הביפרים (שאינו נזכר במאמר) או שנמסר לו מידע קונקרטי על מבצע הביפרים (בשונה ממידע שפורסם במאמר).

חשוב להדגיש, בהקשר זה, שבפרסומים הקודמים נכתב במפורש שהמאמר של ברגמן אינו מזכיר את מבצע הביפרים תוך הפניה למאמר בצירוף קישור וטאוב מרפרר לאותם פרסומים ("אל תשכחו") שנמעניהם הם אותם נמענים שהם עוקביו. אמנם אם קוראים את הפרסומים השלישי והרביעי כמנותקים מהקשר ניתן להבין מהם שהמאמר של ברגמן עוסק במבצע הביפרים שהודלף לו. אלא שלא זו הכוונה ולא כך מבין את הפרסומים הקורא הסביר. את הפרסומים יש לקרוא עם הקשר וההקשר הוא פרסומים קודמים שצוין בהם במפורש שהמאמר אינו מזכיר את מבצע הביפרים ותוכן המאמר של ברגמן שאליו מפנה טאוב (שכאמור לא מתייחס לתכנית המבצעית של פיצוץ ביפרים). לא נאמר בפרסום שהודלפה לברגמן התכנית המבצעית של מהלך צבאי שמתוכנן אלא רק שהייתה הדלפה לברגמן שנועדה לסכל את המבצע ואותה הדלפה, לפי תוכן המאמר של ברגמן, הייתה באופן כללי לגבי כוונה לבצע "מהלך אגרסיבי" ללא פרטים (זו ההדלפה שאליה מתייחס טאוב שאינו מייחס לברגמן ידיעה על התכנית המבצעית הקונקרטית של מבצע הביפרים).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 20731-04-25 ברגמן נ' טאוב

36. הפרסום החמישי של טאוב מיום 15.2.2025 לא מתייחס לברגמן אך מפנה למאמר שלו לאחר חלופי דברים עם גולשת (נספח 11 לתביעה). זוהי לשון ההתכתבות של טאוב עם גולשת [ההדגשות שלי – ל'ג']:

שירה מרגלית:

גדי כדי לסגור את היום בשקט: האם אתה יותר מוטרד מהמערכון של ארץ נהדרת מאשר חבורת הקמפיינרים של קטאר בירושלים שהיא היא הכוורת של לשכת רוה"מ? סדר עדיפויות זה ענין חשוב. אין ספק.

גדי טאוב:

לא הבנת את נושא הפוסט, שירה. הבעיה שה"עיתונות" משקרת לנו 24/7. ולכן חצי מהציבור לא יודע איפה הוא חי. נחיה ונראה על השערוריה התורנית בלשכת ראש הממשלה, אבל תגידי לי את: לא מפריע לך שערב מבצע מכריע בלבנון (הידוע כמבצע הביפרים) מישהו במטכ"ל, כנראה הרמטכ"ל מנסה לחבל בו באמצעות הדלפה.

שירה מרגלית:

אקרא את המאמר. בינתיים אני תוהה, אתה מבין שאם אדם כמוך כותב חושב ומהדהד שהרמטכ"ל הדליף את מבצע הביפרים יש בזה אמירה חמורה מאוד, הטוענת לבגידה. כשאתה מאשים את הרמטכ"ל, האם יש לך הוכחה? אני בטוחה שאם היתה לך אז המחנה שלך היה פועל. (ד"א רבים דיווחו שרוב ההדלפות הגיעו מחברי הממשלה

גדי טאוב:

בוודאי שיש לי. אמרתי המטכ"ל, לא הרמטכ"ל, אבל אני מניח שזה הרמטכ"ל. שימי לב: זה פחות מיממה לפני שהביפרים החלו להתפוצץ.

[כאן מצרף טאוב קישור למאמר של ברגמן ב-ynet ערב מבצע הביפרים, כאשר הקישור שנחזה להיות שיתוף של המאמר מאתר האינטרנט הכולל את כותרת המאמר, כותרת משנה, ושמו של הכתב עם תמונה (ברגמן) – ל'ג']

37. שוב: מדובר בפרסום שמפנה אצבע מאשימה כלפי "מישהו במטכ"ל, כנראה הרמטכ"ל" (ולא כלפי ברגמן) שניסה למנוע את מבצע הביפרים, כאשר לביסוס טענה זו כלפי גורם מהמטכ"ל מפנה טאוב למאמר של ברגמן שפורסם ערב המבצע. גם כאן לא עולה מדבריו של טאוב שברגמן ידע על מבצע הביפרים אלא שהמדליף ניסה לחבל במבצע באמצעות הדלפה לברגמן תוך הפניה למאמר שכאמור לא נזכר בו מבצע הביפרים.

38. ובדומה לכך, גם בפרסומים השישי והשביעי מימים 18.2.2025 ו-28.2.2025, מביע טאוב עמדה שהמדליף הוא במטכ"ל תוך שהוא נשען לביסוס עמדתו על מאמרים של ברגמן.

39. כך כותב טאוב בפרסום השישי מיום 18.2.2025 (נספח 12 לתביעה):

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 20731-04-25 ברגמן נ' טאוב

אל תבלבל את המוח, מישהו במטכ"ל הדליף את הדבר הזה כדי לסכל את המבצע. אני לא רואה שום פירוש אחר. ויש עוד ידיעה של ברגמן אחר כך שאומרת במפורש שזה היה נושא ההדלפה.

40. בפרסום השישי טאוב מפנה אצבע מאשימה כלפי גורם במטכ"ל, כאמור, בגין ניסיון לסכל את מבצע הביפרים. גם כאן ברגמן אינו נושא הפרסום. טאוב מפנה למאמר של ברגמן מיום 18.9.2024 כדי לבסס את טענתו שההדלפה לברגמן נועדה כדי להכשיל את מבצע הביפרים בכך שברגמן עצמו כותב שבדיעבד הוא מבין שייתכן שהמידע שהובא לידיעתו לפרסום ערב מבצע הביפרים התייחס לתכנית זו. אין המשמעות שברגמן ידע על מבצע הביפרים מראש או שהוא ניסה לסכלו והדברים מקבלים משנה תוקף שעה שטאוב מפנה למאמר המלא של ברגמן בו מסביר ברגמן את הדברים מפיו שלו (כך שהקוראים יכולים לעיין בו בעצמם). וכך כתב ברגמן במאמרו מיום 18.9.2024 (נספח 13 לתביעה): "אמש, ארבע דקות אחרי חצות, פרסמנו ב-ynet את הדברים הבאים 'גורמים בכירים בצה"ל ובמערכת הביטחון מזהירים מפני צעדים פזיזים שמתכננת ממשלת ישראל בצפון... אם אכן, כמו שחיזבלאללה מאשים, ישראל עמדה מאחורי המבצע המורכב הזה, הרי שביום שני בערב, כשהובאו האזהרות הללו לידיעתנו – יכול להיות שהן התייחסו לאירוע שנפל על לבנון, על המזרח התיכון כולו למעשה, כרעם בצורת צפצוף ביפר של שבע שניות כפול 4,000 ביום בהיר. אם אכן זה מצב הדברים, הרי שהאזהרה אתמול בערב מפני פעולה ולפניה נותרת מרחפת באוויר ביתר שאת אחריה [ההדגשות שלי – ל' ג']".

41. וכך כותב טאוב בפרסום השביעי מיום 28.2.2025 (נספח 6 לתביעה) [ההדגשות שלי – ל' ג']:

הדובר האישי של הרמטכ"ל הכישלון. שניסה למנוע את מבצע הביפרים בהדלפה פלילית. לברגמן הזה אתה מתכוון? ברגמן הוא דוגמא לעומק ההשחתה של העיתונות, שהפכה לדוברת של האנשים שאותם היא אמורה לסקור.

42. בפרסום השביעי מתייחס טאוב לברגמן כאל "הדובר האישי" של הרמטכ"ל. ברגמן טוען שעולה מנוסח הפרסום שמיוחס לו ניסיון למנוע את מבצע הביפרים, אך לא כך נכתב. ההאשמה היא לגבי מי "שניסה למנוע את מבצע הביפרים בהדלפה פלילית". ברור שברגמן לא הדליף דבר (הוא עיתונאי ולא מדליף שיש בידו מידע מסווג), ומכאן שהפרסום מייחס את הניסיון למנוע את מבצע הביפרים לרמטכ"ל ולא לברגמן. לשונית ניתן אומנם לקרוא את הטקסט גם כמייחס את הניסיון לברגמן המכונה "הדובר האישי" אך ברור מהתוכן שהדברים מכוונים לרמטכ"ל (ולא לברגמן). כך עולה גם מפרסום זה – ככזה שעומד בפני עצמו – וגם מפרסום זה על רקע יתר הפרסומים. הביקורת שמופנית כלפי ברגמן היא שהוא משמש כדובר של הרמטכ"ל שאותו הוא אמור לסקר, כך לטענת טאוב. לא שהוא ידע על מבצע הביפרים או ניסה להכשילו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 20731-04-25 ברגמן נ' טאוב

43. עד כאן ניתוח הפרסומים. כעת אתייחס לטענותיו של ברגמן ביתר פירוט.

44. אכן, כטענתו של ברגמן, אמת המידה לבחינת השאלה אם עולה מן הטקסט לשון הרע היא של אדם סביר. לטענתו, עולה מהפרסומים שמיוחסת לו ידיעה על מבצע הביפרים וכוונה להכשילו באמצעות המאמר שפרסם. פרשנות אחרת היא, לדבריו, "מאולצת". אין בידי לקבל טענה זו. דווקא על מנת לקרוא את הטקסט באופן שבו קורא אותו ברגמן נדרשת, לטעמי, פרשנות מאולצת. ברגמן הוא לא במוקד הפרסומים, כאמור, והבנתו הנטענת של ברגמן היא לא הבנתו של האדם הסביר, גם אם לשונית גרידא מדובר בקריאה אפשרית של חלק מהפרסומים.

45. ברגמן מוסיף וטוען כי "כל אימת שניתן באופן סביר לפרש פרסום מסוים ככולל לשון הרע כלפי התובע, אין לדחות את התביעה בנימוק שהפרסום לא מהווה לשון הרע, גם אם ניתן לייחס לאותו פרסום משמעות נוספת, סבירה גם כן, שאינה לשון הרע כלפי התובע. תוצאה אחרת משמעה פתיחת פתח למשמיצים מתחכמים, לפרסם את השמצותיהם באופן שיקיים דו-משמעות מסוימת, וכך להשמיץ ולפגוע אך לחמוק מאחריות" (סעיף 8 להשלמת הטיעון). טענה זו של ברגמן – שנראה כי חורגת מהדין הפוזיטיבי – שובה את הלב אך איני נדרש להכריע בה בנסיבות העניין (ראו ביקורת על הדין בהקשר זה אצל אורי שנהר **דיני לשון הרע**, עמ' 195 (2024)). אמנם לגבי חלק מהפרסומים ניתן, כאמור, לקרוא מבחינה לשונית-טכנית את הטקסט באופן הנטען על-ידי ברגמן. איני סבור, עם זאת, שמדובר בפרשנות סבירה בהתחשב במכלול הטקסט ותוכנו, כאמור, ועל רקע תוכן המאמר של ברגמן (שאינו מתייחס לתכנית המבצעית לפוצץ ביפרים), אלא בפרשנות מאולצת.

46. לבסוף טוען ברגמן כי על מנת לקבוע אם אדם סביר היה מבין את הפרסום באופן הנטען על-ידי התובע יש לבחון "נסיבות הייצוגיות הסובבות את הפרסום", ובכלל זה לבחון פרסומים נוספים באותו נושא שכוונו כלפי התובע, ובנסיבות העניין, כך נטען, יש לבחון קריאות מצד ראש הממשלה, שרים ואחרים ביחס אליו (סעיף 9 להשלמת הטיעון). לשם כך, נדרש, לטענתו, בירור עובדתי שלם. ברגמן מפנה בהקשר זה לע"א 751/10 פלוגי נ' ד"ר אילנה זיין-אורבך, פ"ד סה(3) 369, 437 (2012)). אלא שעיון בפסק דין זה מעלה שהוא מפנה לפסק הדין המפורסם בעניין בע"א 723/74 הוצאת עתון "הארץ" בע"מ נ' חברת החשמל לישראל בע"מ, פ"ד לא 281 (1977) וכאשר בית המשפט העליון התייחס באותו מקרה לבחינת נסיבות הייצוגיות הסובבות את הפרסום כוונתו הייתה לבחינת הפרסום בכללותו, על רקע ידיעותיו הכלליות של קורא סביר – שהן ודאי לא עניין לבירור ראייתי – כאשר נקבע ש"אין להביא ראיות בקשר לשאלה מה המשמעות שאותה ייחס קורא רגיל או סוג קוראים זה או אחר לפרסום ואין צורך בשמיעת עדויות ביחס לשאלה כיצד הובנו דברי הפרסום, אלא בית-המשפט הוא שישקול את דבר" (שם, בעמ' 303). ויודגש: לא מדובר בפרסום לקבוצת נמענים מצומצמת, תחומה ובעלת מאפיינים ייחודיים אשר ניתן אולי לטעון שיש מקום

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 20731-04-25 ברגמן נ' טאוב

בעניינה לחרוג מהכלל ולקיים בירור ראייתי של מאפייניה וידיעותיה הרלוונטיות. מדובר לפי טענת ברגמן עצמו ביותר ממאה אלף נמענים מהציבור הרחב העוקבים אחר פרסומיו של טאוב ברשת החברתית (סעיף 42 לכתב התביעה).

אכן, ניתן בהחלט לחשוב על דרכים אחרות לבחון משמעות של פרסומים שניתנים למספר פרשנויות בעיני הקורא. ייתכן אף שדרכים אלטרנטיביות כאלה יהיו מדויקות יותר מפרשנות שנותן בית המשפט לפי אמת מידה של ה"אדם הסביר". ניתן היה, למשל, לבחון באמצעות סקרים את ההבנה של מרבית הנמענים או הנמענים הרלוונטיים לפרסום מסוים ויכול גם שניתן היה לבחון באמצעות חוות דעת מומחים ואולי גם סקרים מהן אותן ידיעות כלליות של הנמען "הרגיל" שבאות לידי ביטוי בפרשנות של הפרסום. אלא שדרך הילוך זו חורגת מאמות המידה שנקבעו לבחינת המשמעות של פרסומים בשיטתנו המשפטית, כאמור (לטעמים לכך שהפסיקה צעדה בדרך זו ראו **שנהר**, בעמ' 192).

בשיטתנו המשפטית, לא זו בלבד שהכלל הוא שאין לאפשר הצגת ראיות בעניינים אלה של פרשנות הפרסום – שנקבעים לפי תפיסתו של בית המשפט את הבנתו של האדם הסביר על בסיס ידיעות כלליות של אותו אדם סביר כפי שבית המשפט תופס אותן – אלא שהובעה גם דעה שלפיה יש לתת משקל בפרשנותו של פרסום לשיקולים נורמטיביים של מדיניות. גישה זו בפסיקה הלכה צעד קדימה שמרחיק עוד יותר את השאלה הפרשנית ממחוזות של שאלות שבעובדה. כדוגמה לגישה זו בפסיקה ניתן להפנות לע"א 3199/93 **קראוס נ' ידיעות אחרונות בע"מ**, פ"ד מט(2) 843, 854 (1995) בו נקבע כי יש לתת משקל לחופש הביטוי ו"לא לדקדק בציציותיו של הפרסום הפוגע". בע"א 4534/02 **רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ**, פ"ד נח(3) 570, 558 (2004) (להלן – **"עניין הרציקוביץ"**) נפסק ש"כאשר בית המשפט נתקל בקושי פרשני, עליו להעדיף את הפרשנות שלפיה הביטוי איננו לשון הרע". שיקולי מדיניות אלה שהוכרו בפסיקה, תומכים אף הם, בנסיבות העניין, בדחיית עמדתו של ברגמן בדבר משמעות הפרסומים.

47. עוד יש להוסיף, בהקשר זה, שאין חולק שברגמן הוא עיתונאי בכיר ואין חולק גם שהפרסומים מתייחסים לעבודתו העיתונאית. כפועל יוצא מכך, לברגמן נגישות לאמצעי תקשורת בעלי תפוצה רחבה. ואכן, במאמרו מיום 18.9.2024 (נספח 13 לתביעה) מסביר ברגמן באופן בהיר **שבדיעבד** הבין שיתכן שהמידע לגבי פעולות "אגרסיביות" שנמסר לו כיוון למבצע הביפרים. מעמדו ונגישותו של ברגמן אפשרו לו גם להתייחס לדבריו של טאוב באופן ספציפי, והוא אכן פרסם התייחסות מפורטת ברשת חברתית (נספח 11 לכתב ההגנה). על פני הדברים לא הייתה מניעה גם שישב לטאוב בפלטפורמה בה עשה טאוב את הפרסומים – ואשר אליה חשופים נמעני הפרסום – וידרוש מטאוב להבהיר אם הוא מייחס לו (לברגמן) ידיעה על מבצע הביפרים וכוונה להכשלתו. לנוכח עמדתו של טאוב בכתב ההגנה, יש להניח גם שטאוב היה נעתר לכך. כך גם עולה לכאורה מעמדתו בקדם המשפט במענה לשאלת בית המשפט (עמ' 1-3 לתמליל). מדובר בשיקול נוסף שתומך

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 20731-04-25 ברגמן נ' טאוב

בדחיית עמדתו של ברגמן, ככל שמאמצים את הגישה בפסיקה שיש מקום לתת משקל לשיקולים נורמטיביים בפרשנות הפרסום.

48. אין מקום אפוא לקבל את הפרשנות הנטענת של ברגמן לפרסומים, ומשנדחת פרשנות זו ממילא אין בפרסומים משום לשון הרע. אין צורך לשמוע ראיות לשם כך, בהתאם להלכה הפסוקה, כאמור. ואזכיר, למעלה מן הצורך, בהקשר זה, כי העד היחיד מטעם ברגמן הוא – הוא עצמו.

דחיית התביעה לגבי הביטויים "דובר אישי" או "כתב חצר" שייחס טאוב לברגמן

49. כאמור, טענה נוספת של ברגמן בתביעה היא שיש לחייב את טאוב בפיצוי בגין לשון הרע משום שטאוב התייחס אליו (לברגמן) כאל "דובר אישי" או "כתב חצר" של הרמטכ"ל.

50. אציין תחילה כי מניסוח כתב התביעה עולה שהחומרה היתירה שייחס ברגמן לאמירות אלה קשורה בפרשנותו הנ"ל (שנדחתה) לפרסומים שלפיה ברגמן ידע על מבצע הביפרים וניסה להכשילו. על פי פרשנות זו – בצירוף האמירות שברגמן הוא "דובר אישי" או "כתב חצר" של הרמטכ"ל – טוען ברגמן שעולה מהפרסומים ש"לא רק שהוא היה שותף למעשה שמטרתו חבלה חמורה ביותר במאמצי המלחמה של ישראל, אלא הוא לקח חלק בכך תוך הזנחת חובותיו המקצועיות כעיתונאי, ויתור על כל יושרה עיתונאית ותוך שהוא מעמיד את שירותיו כ'דובר אישי' – 'כתב חצר' – לרשותו של הרמטכ"ל דאז רא"ל הלוי" (סעיף 40 לתביעה). משנדחתה פרשנותו האמורה של ברגמן איני נדרש להתייחס לביטויים אלה באספקלריה של אותה פרשנות (שנדחתה) אלא במנותק ממנה וספק בעיניי אם לכך כיוונה התביעה, כפי שנוסחה.

51. ברגמן, עם זאת, הדגיש את השימוש בביטויים אלה על-ידי טאוב – כשלעצמם ובמנותק מהטענה הפרשנית שנדחתה – בהשלמת הטיעון שהגיש. לכן אתייחס אליהם גם במנותק מהטענה העיקרית בתביעה שלפיה טאוב ייחס לברגמן ידיעה על מבצע הביפרים וניסיון להכשילו.

52. ברור על פני הדברים שהקורא הסביר של הטקסט אינו מבין אמירות אלה של טאוב כאילו ברגמן עובד עבור הרמטכ"ל פשוטו כמשמעו. זאת על רקע ההקשר בו נאמרו הדברים, כעולה מעיון בפרסומים, ובהיעדר פירוט ונימוקים לאמירות אלה של טאוב (ראו, רע"א 817/23 עמותת חוזה חדש נ' ח"כ מיקי (מכלוף) זוהר, פסקאות 22-32 (30.5.2023)) (להלן – "עניין עמותת חוזה חדש"), כמו גם המונוטיון של ברגמן ככתב בכיר שאינו שנוי במחלוקת. דומה שגם ברגמן אינו חולק על כך.

53. דברי הביקורת שמפנה ברגמן כלפי טאוב בביטויים "דובר אישי" או "כתב חצר" הם אפוא, כעולה מהקשר הדברים, בגדר הבעת דעה אישית של טאוב לגבי אופן הסיקור של ברגמן באמצעות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 25-04-20731-2023 ברגמן נ' טאוב

שימוש בביטויים הני"ל – כמי שמפיץ מידע שמתקבל מהממסד הביטחוני ללא סינון או ביקורת מספקים או בכלל, ולהערכת טאוב, כעולה מהפרסומים, המידע מגיע ישירות מהרמטכ"ל.

54. גם הבעת דעה, בהתאם לפסיקה, עשויה לבוא בגדר "לשון הרע" מכיוון שגם דעה "עשויה להסב נזק למושא הפרסום" (עניין עמותת חוזה חדש, בפסקה 33). נפסק, בהקשר זה (שם), כי [ההדגשות במקור – ל'ג']:

בסיווג פרסום כדעה יש אפוא אך כדי להקהות את פוטנציאל הפגיעה (כאשר במקרים מסוימים הפחתת פוטנציאל הפגיעה תגיע עד כדי הוצאת הפרסום מגדר 'לשון הרע'); הקהיית הפגיעה נובעת מכך ש"הקורא נוהג לרוב להסתמך על העובדות כנכונות, ואילו בהתייחסותו לדעות, המתיימרות להיות דעותיו של המפרסם ותו לא, גישתו היא מן הסתם ספקנית יותר, וישתדל הוא ליצור לעצמו דעה עצמית משלו אודות העובדות האמורות [...]". דברים אלה מקבלים משנה תוקף בהתייחס להבעות דעה הנשמעות בלב-ליבו של הוויכוח הפוליטי, אשר נקלטות בקרב נמעניהן עם קב חמטין [...]; ובשים לב גם לחשיבות המיוחדת שנודעת להגנה על ביטויי דעה והשקפה, לרבות אלה המציגים דעות שאינן סבירות ומקובלות) [...].

55. דעתי היא שאמירות כלליות אלה של טאוב בעניינו של ברגמן אינן חוצות את הרף הדרוש כדי לבוא בגדר "לשון הרע", בנסיבות העניין.

56. אמנם מדובר באמירות שיש בהן משום ביקורת על עבודתו העיתונאית של ברגמן ובהחלט ניתן להבין אמירות אלה כמבקשות להטיל בה דופי. עם זאת, מדובר, כאמור, באמירות כלליות ובלתי מנומקות – עובדתית או אחרת – וניתן להעריך שגישתו של הקורא כלפיהן תהא ספקנית; כביקורת אישית של טאוב תוך הפניה של טאוב לפרסומים של ברגמן באופן שמאפשר לנמעני הפרסום לעיין בפרסומים ולגבש דעה עצמאית. על כך יש להוסיף את מעמדו של ברגמן כעיתונאי בכיר – שאינו במחלוקת – אשר מביא לפרסום עניינים אקטואליים צבאיים ומדיניים שיש להם גם היבטים פוליטיים אשר עשויים לעורר מחלוקת ציבורית ואת גישתו המשמעותית לאמצעי תקשורת על מנת להפציץ מסרים ולהתייחס לביקורת מתוקף מעמדו. בנסיבות אלה נראה שגם שיקולי מדיניות, בהתאם לגישה בפסיקה שלפיה יש לתת משקל לשיקולים אלה, מצדיקים מתן משקל משמעותי ומוגבר לחופש הביטוי ונקיטה במידה גדולה יותר של הכלה כאשר בוחנים את השאלה אם יש בהתבטאויות כדי "לחצות את הרף הנסבל של ביטוי לא פוגעני" כך שגם אם מדובר בביטויים גבוליים, הרי שיש להעניק את הבכורה לשיקולים של חופש הביטוי (ראו והשוו, עניין הרציקוביץ; ע"א 9462/04 מורדוב נ' ידיעות אחרונות בע"מ, פ"ד ס(4) 13, 33 (2005)); ת"א (שלום ת"א) 54587-08-23 הלל ביטון רוזן נ' הייטק למען הדמוקרטים בע"מ, פסקאות 42-48 (13.11.2025) (להלן – "עניין הלל ביטון רוזן"); ת"א (שלום הר') 21557-11-20 גרינצייג נ' ציפורי, פסקאות 58-59 (4.6.2023) (להלן – "עניין גרינצייג").

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 20731-04-25 ברגמן נ' טאוב

57. ויפיים גם הדברים הבאים שאמנם נאמרו בהתייחס לשיקולים שעניינם מניעת פרסום לשון הרע מראש אך ניתן ללמוד מהם גם להקשר הנדון (ראו ע"א 214/89 **אבנרי נ' שפירא**, פ"ד מג(3), 840, 867-866 (1989)):

גופים ואנשים, הנושאים במשרות ציבוריות או בתפקידים שלציבור עניין בהם, נוטלים על עצמם מעצם מעמדם ותפקידם סיכונים הקשורים בהתנכלות לשם הטוב. כמובן, אין בכך כדי להצדיק פגיעה בשם הטוב, שהוא היקר בנכסיהם, אך יש בכך כדי להחליש את המשקל שיש ליתן לשיקול זה ביחס לחופש הביטוי. התגובה הראויה ללשון הרע היא בחשיפת השקר שבה ובהוצאת האמת לאור. והנה, דווקא לאיש הציבור הכלים, הידע והנגישות לאמצעי התקשורת, ובכוחם של אלה היכולת בידו - יותר מאשר לאיש הפרטי - להגן כראוי על שמו הטוב.

58. במאמר מוסגר, אציין, בהקשר זה, כי בפרסום של ברגמן כלפי טאוב לאחר הגשת התביעה, מתייחס ברגמן לביטויים אלה של טאוב וכותב שמדובר ב"שקרים מתועבים" ומוסיף כלפי טאוב ואחרים שמדובר ב"שופרות כנועים וסריסים" של ראש הממשלה נתניהו (נספח 11 לכתב ההגנה). יש בכך כדי להמחיש את גישתו של ברגמן לאמצעים אפקטיביים להפצת עמדותיו ומתן מענה לביקורת כלפיו.

59. לא נעלמה מעיניי הפסיקה **בעניין גרינצויג** שאליה הפנה ברגמן – שם בית המשפט קבע כי כאשר נעשה כלפי עיתונאי שימוש בביטויים שעלולים לפגוע ביושרתו של העיתונאי ומהימנות דיווחיו, יש בכך משום לשון הרע. באותו מקרה מדובר היה בצבר של התבטאויות חריפות שבית המשפט סבר שהיה בהן כדי להשפיע על הקורא הסביר מבחינת תפיסתו לגבי היושרה והמהימנות של התובע שם, עיתונאי במקצועו, עד כדי פגיעה במשרתו. בין היתר תואר התובע שם, בהתייחס למערכת היחסים שלו עם גורמים בפרקליטות, היועץ המשפטי לממשלה ועורכי העיתון בו כתב, כ"משרת", "עבד נרצע", "מלחך פנכה", "כתלב חצר [מלשון "כלבלב" – ל'ג]", "שופר", "שקרן" ועוד.

עיון בתוכן הפרסומים **בעניין גרינצויג** מעלה שאין מקום ללמוד גזירה שווה מאותו מקרה לענייננו. קיים שוני מהותי הן בהיקף הפרסומים, הן בחריפותם והן במה שעולה מהם בעיני הקורא הסביר, ובכלל זה שהתובע שם נוהג לפרסם ידיעות לא מהימנות, ומתנהל בפרסומיו בחוסר הגינות ויושרה מתוך שיקולים של חנופה לעורכי העיתון, הפרקליטות והיועץ המשפטי לממשלה (והקורא מופנה לפסק הדין המלא על מנת לעמוד על ההבדלים). הביקורת של טאוב כלפי ברגמן, כפי שהובעה בפרסומים, רחוקה מאוד מכך.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 25-04-20731-2026 ברגמן נ' טאוב

60. אציין לבסוף, כי גם אם ההתייחסות לברגמן על-ידי טאוב כ"כתב חצר" או "דובר אישי" הייתה עולה כדי לשון הרע (ואיני סבור כך כאמור), דומה שקיימת לטאוב טענת הגנה רצינית ויותר מכך לפי סעיף 15(4) לחוק המקנה הגנה לפרסום בתום לב שהוא הבעת דעה על התנהגות של נפגע שהוא בתפקיד ציבורי, ומסכים אני עם הדעה שהובעה בפסיקה אשר לפיה יש לראות עיתונאי בתקשורת ממוסדת שמפרסם ידיעות ומאמרים בעניינים ציבוריים ופוליטיים כמי שנושא בתפקיד ציבורי לצרכי הגנה זו שבסעיף 15(4) לחוק (ראו, עניין הלל ביטול רוזן, בפסקאות 19-22; עניין גרינצייג, בפסקאות 99-114). עם זאת, לנוכח מסקנתי שלא מדובר בלשון הרע, איני נדרש לקבוע מסמרות בנוגע להגנה זו, כמו גם בשאלה אם בירורה מחייב, בנסיבות העניין, לקיים בירור ראיתי.

סיכום

61. התביעה נדחית אפוא. בהתחשב בשלב המקדמי בו נדחתה התביעה לאחר הגשת כתבי טענות ושיבת קדם משפט אחת, יישא התובע בהוצאות משפט ושכ"ט עו"ד של הנתבע בסך כולל של 15,000 ₪.

זכות ערעור כדין.

המזכירות תמציא את פסק הדין צדדים ותסגור את התיק.

ניתן היום, בכ"ו ניסן תשפ"ו, ב-13 אפריל 2026, בהעדר הצדדים.

ליאור גלברד, שופט

